

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. E. H., narozený X,
státní příslušník X,
naposledy známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-603/DS-PR-D06-2020 ze dne 11. 11. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 8. 10. 2020 zadržen Policií České republiky a dne 10. 10. 2020 byl zajištěn, neboť pobýval na území ČR neoprávněně. Z lustrace v databázi EURODAC vyplynulo, že již v roce 2016 požádal o mezinárodní ochranu na území Spolkové republiky Německo jakožto prvního ze členských států Evropské unie. Napadeným rozhodnutím proto žalovaný rozhodl tak, že Německo je státem příslušným k přijetí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že nemůže být předán do Německa. Důvod spočívá v rodinných vazbách žalobce v ČR, kde vychovává nezletilou dceru a očekává narození druhého dítěte. Předání do Německa by tudíž zasáhlo do soukromého života žalobce v míře odporující závazkům ČR dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Evropské úmluvy“). Rovněž by předání žalobce zasáhlo do práv jeho nezletilé dcery, a to v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Práva nezletilé dcery žalobce, stejně jako očekávaného potomka, však žalovaný nezvážil vůbec. Dále v napadeném rozhodnutí chyběla úvaha, zda by v žalobcově věci bylo vhodnější postupovat podle nařízení č. 604/2013, nebo podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES. Žalovaný také nemohl posoudit přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí, poněvadž plně nezohlednil zájem projevený družkou žalobce v době zajištění.
3. Žalovaný k žalobě sdělil, že ji pokládá za nedůvodnou. V napadeném rozhodnutí své závěry odůvodnil vyčerpávajícím způsobem. Svou příslušnost k přijetí žalobce Německo uznalo. Navíc v ČR žalobce žádost o mezinárodní ochranu ani nepodal. Na okraj vyjádření žalovaný zmínil, že žalobcovo tvrzené otcovství se neshoduje s údaji v rodném listu daného dítěte.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Žalobce totiž nemá právo na to, aby ho vyhostila Česká republika namísto Spolkové republiky Německo. Žalovaný se pak při svých úvahách, zda žalobce předat do Německa, nebo provést řízení směřující k vyhoštění žalobce, po právu zabýval zájmy rodiny žalobce pouze omezeně.
5. Podle čl. 24 odst. 4 nařízení č. 604/2013 platí, že pokud se osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí č. 2008/115/ES („návrátová směrnice“). Pokud se uvedený členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice se nepoužijí.
6. Není tedy správné stanovisko žalovaného, že podle nařízení č. 604/2013 nemůže být Česká republika příslušná k vyřízení věci žalobce. Členský stát EU, na jehož území se cizinec nachází, má podle čl. 24 odst. 4 nařízení k dispozici dvě alternativní cesty – buď může požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo může provést řízení o navrácení (tj. cizince nejspíše vyhostit). Tyto dvě cesty jsou formulovány jako dvě rovnocenné alternativy. Rozhodne-li se stát využít kteroukoliv z těchto cest je povinen odůvodnit, že pro takový postup byly splněny podmínky nařízení č. 604/2013, resp. zákona provádějícího návratovou směrnici. Není však povinen odůvodnit, proč nezvolil druhou alternativní cestu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 413/2018-30 ze dne 7. 3. 2019).
7. Tomu napadené rozhodnutí odpovídá, protože jasně uvádí, proč byly splněny podmínky pro podání žádosti o přijetí žalobce zpět. To žalobce ostatně nezpochybnil. Jestliže Česká republika požádala Německo a to žádost přijalo, není možné, aby Česká republika sama

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

provedla řízení o navrácení žalobce (čl. 24 odst. 4 *in fine* nařízení č. 604/2013).

8. Jiná otázka je, jak žalobce správně uvedl, co má žalovaný hodnotit v rámci svého uvážení před podáním žádosti o přijetí žalobce zpět do jiného členského státu EU. Žalobce tvrdil, že by v rámci tohoto uvážení měl být hodnocen nejlepší zájem jeho dětí a přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Tak tomu není.
9. Z hlediska dopadu na dítě (žalovaný nerozporoval, že jde skutečně o děti žalobce, soud z toho tedy vychází) lze rozlišit čtyři kategorie právních řízení podle typu dopadu na dítě:
 - první kategorii tvoří řízení, jejichž účelem je *upravit přímo práva či povinnosti dítěte právě jakožto dítěte* (typicky řízení o péči o dítě a o styku s ním);
 - druhou kategorii představují řízení, jejichž účelem je *upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte* (např. řízení o soukromoprávních závazcích, trestní řízení proti mladistvému pachateli atd.);
 - do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale které mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu);
 - konečně čtvrtá kategorie obsahuje řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na něj pouze fakticky (např. shora zmíněné řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny).

Krajský soud v této otázce vychází z kategorizace provedené v nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020, nikoliv z její redukce v následné rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, která pomíjí čtvrtou kategorii, popřípadě ve třetí kategorii pomíjí požadavek *nutného a nepominutelného* spojení s navazující změnou právního postavení dítěte (srov. rozsudky č. j. 5 Azs 343/2019-37 ze dne 12. 6. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27 ze dne 17. 8. 2020 a č. j. 2 Azs 241/2020-29 ze dne 19. 8. 2020). Mezi nosné důvody závazné podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky (tj. pro všechny orgány a osoby) totiž nepochybně patří celá kategorizace provedená v odst. 52 nálezů sp. zn. IV. ÚS 950/19.

10. Souzená věc spadá do čtvrté z těchto kategorií, neboť předání žalobce do Německa může mít pouze faktický dopad na jeho děti. Existenci nutné a nepominutelně navazující změny právního postavení některého z dětí žalobce netvrdil a ta není ani nijak zřejmá. Za toho stavu by žalovaný musel přihlídnout k nejlepšímu zájmu dětí žalobce pouze, pokud by s tím právní úprava výslovně počítala. To ovšem čl. 24 nařízení č. 604/2013 nečiní, takže napadené rozhodnutí je v této otázce po právu.
11. Co se týče rodinného a soukromého života, je v rozhodovací praxi ustáleno, že pouze výjimečně může dojít k nepřiměřenému zásahu do práv podle čl. 8 Evropské úmluvy u cizince, který založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný (z mnohých srov. rozsudek NSS č. j. 5 As

102/2013-31 ze dne 28. 2. 2014). V případě žalobce to platí tím spíše, že předmětem řízení je pouze rozhodnutí o předání žalobce do Německa, namísto zahájení řízení o navrácení (nejspíše v podobě vyhoštění) v České republice, které by vyhovovalo žalobci.

12. Nepřiměřenost zásahu do rodinného života by tedy musela spočívat právě v tom, že žalobce bude na území Německa a to bude vést řízení o navrácení namísto České republiky. K tomu žalobce neuvedl žádnou konkrétní argumentaci nad rámec nejlepšího zájmu dětí (vypořádán výše) a obecně popsaného rodinného života s družkou. Ten však žalovaný přiléhavě hodnotil na základě konkrétních okolností případu: družka žalobce věděla, že není oprávněn pobývat na území ČR, bylo pro ni zjevně výhodnější neuznat otcovství žalobce z důvodu čerpání výhod ze systému sociálního zabezpečení, byla to právě družka žalobce, která jej po hádce ohlásila cizinecké policii, a která se nezajímala o průběh správního řízení.
13. Za toho stavu věci je logický a věcně přiléhavý závěr žalovaného, že *právem chráněný* rodinný život žalobce (nikoliv fakticita sociálních vztahů, která je odloučením dotčena vždy) samotným předáním do Německa netrpí nepřiměřeně. Žádné výjimečné okolnosti dány nejsou: následná lítost žalobce a jeho družky nad problémy, které si sami způsobili, výjimečnou okolnost zjevně nepředstavují. Jedinou možnou obětí nezodpovědnosti žalobce a jeho družky tak jsou (údajně) děti žalobce. Bude však na Spolkové republice Německo, aby to zohlednila (srov. čl. 5 a čl. 6 odst. 4 návratové směrnice).
14. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho úvahy jsou v souladu se zákonem. Žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. ledna 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.